

Άγιος ιεράρχης Ζηνόβιος, ένας σύγχρονος όσιος της Γεωργίας (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Ο Άγιος ιεράρχης Ζηνόβιος μητροπολίτης Τέτρι-Τσκάρο (23 Φεβρουαρίου)

Ο άγιος Ζηνόβιος γεννήθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου 1896 σε οικο-γένεια εργατών στο Γκλούκωφ της περιοχής Τσερνιγκώφ, και στο άγιο Βάπτισμα έλαβε το όνομα Ζαχαρίας. Έμεινε ορφανός σε ηλικία ένδεκα ετών, και τον ανέλαβαν τα εξαδέλφια του, αλλά η φτώχεια τους ανάγκασε να τον στείλουν στην Μονή Γκλινσκ για την εκπαίδευση του. Σε ηλικία δεκαέξι ετών ζήτησε να γίνει δεκτός ως δόκιμος μοναχός. Παρά την καλή του θέληση απέτυχε σε αρκετά διακονήματα, αλλά κάνοντας υπακοή με την χάρη του Θεού κατάφερε να νικήσει τον φόβο που είχε από μικρός για τα άλογα, όταν ο ηγούμενος τον έβαλε στο στάβλο, και να τα αγαπήσει και να τα περιποιείται τρυφερά.

Έχοντας ως γέροντα του μοναχό Γεράσιμο, προόδευσε γρήγορα στην πνευματική ζωή. Κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο αναγκάστηκε να επιστρα-τευθεί. Στα έλη της Λευκορωσίας, έπαθε έκζεμα που του προκαλούσε οδυνηρούς πόνους μέχρι το τέλος της ζωής του. Μετά την αποστράτευσή του επέστρεψε στην Μονή Γκλινσκ. Ο ηγούμενος ενημέρωσε τους δοκίμους ότι η πολιτική κατάσταση της χώρας θα έφερνε διωγμούς στην Εκκλησία. Αν και τους άφησε ελεύθερους να φύγουν, όλοι παρέμειναν και ενδύθηκαν το μοναχικό Σχήμα. Τότε ονομάσθηκε Ζηνόβιος. Κατά τον φοβερό εμφύλιο πόλεμο πού ακολούθησε την Επανάσταση του 1917, η μονή έμεινε ανοιχτή αλλά τελικά κλείστηκε το 1922 και οι μοναχοί διασκορπίστηκαν. Ο Ζηνόβιος διέσχισε τα Καυκάσια όρη και έφθασε στο Σουχούμι, στις ακτές της Μαύρης Θάλασσας. Χειροτονήθηκε διάκονος και ιερομόναχος το 1925 και υπηρέτησε στον ναό του Αγίου Νικολάου μέχρι το 1936. Τότε με άλλους μοναχούς εξόριστους, αναχώρησαν στα όρη της Αμπχαζίας όπου έκτισαν μία σκήτη, οι κομμουνιστές όμως τους ανακάλυψαν και τους διασκόρπισαν. Τότε ο Ζηνόβιος πήγε σε μια περιοχή που ανέκαθεν κατοικούνταν από Έλληνες. Έμαθε τα ελληνικά και γύριζε από χωριό σε χωριό, φιλοξενούμενος από πιστούς για να αποφύγει τις Αρχές. Μία ημέρα, που θα γινόταν αιφνίδιος έλεγχος των διαβατηρίων, έφυγε στο δάσος και χωρίς να το αντιληφθεί κατέφυγε σε μια φωλιά μιας αρκούδας των Ιμαλαΐων, φημισμένης για την αγριότητά της. Το θηρίο πλησίασε όταν νύχτωσε, αλλά μόλις ο άγιος ανακάτωσε λίγο την φωτιά εκείνο απομακρύνθηκε λίγο, χωρίς

να πειράξει τον άνθρωπο του Θεού.

Πήγε έπειτα στο Ροστώφ του Ντον, όπου ανέλαβε την διακονία της εκκλησίας της Άγιας Σοφίας. Συλληφθείς το 1936, έμεινε φυλακισμένος επτά μήνες στο Ροστώφ, όπου ασθένησε με ελονοσία. Ο π. Ζηνόβιος στάλθηκε στα Ουράλια, χάρις στην επέμβαση ενός Εβραίου γιατρού. Τον έβαλαν στο ίδιο κελλί μαζί με εγκληματίες, κατόρθωσε όμως να κερδίσει τον σεβασμό τους και όλοι οι φυλακισμένοι τον αποκαλούσαν «πάτερ». Τελούσε εκεί από μνήμης όλες τις Ακολουθίες και εξομολογούσε. Μετά από τέσσερα χρόνια και οκτώ μήνες απελευθερώθηκε και αφού δεν είχε διαβατήριο για το Σουχούμι πήγε στην Τιφλίδα, όπου από το 1942 έως το 1947 υπηρέτησε στον καθεδρικό ναό της Κοιμήσεως και ήταν πνευματικός του κοινοβίου της Αγίας Όλγας. Κατά την περίοδο αυτή τον έστειλαν στην ενορία του Κίροβο στην Αρμενία και μετά στην εκκλησία του Αγίου Πνεύματος στο Βατούμι στην νοτιοανατολική Γεωργία, όπου αναζωογόνησε την πνευματική ζωή του χειμαζόμενου λαού. Τελικά διορίσθηκε προϊστάμενος του ναού του Αγίου Αλεξάνδρου Νέφσκι στην Τιφλίδα, όπου έμεινε μέχρι την κοίμησή του.

Μετά την αποκατάσταση της κοινωνίας μεταξύ των Εκκλησιών Γεωργίας και Ρωσίας (1950) διορίσθηκε υπεύθυνος όλων των ρωσικών ενοριών στην Γεωργία και Αρμενία. Είχε στενές πνευματικές σχέσεις με τον πατριάρχη της Γεωργίας Καλλίστρατο, ο οποίος διασώθηκε από θάνατο χάρις στις προσευχές του και ο οποίος ζήτησε στην διαθήκη του να χειροτονηθεί επίσκοπος ο π. Ζηνόβιος. Αυτή η πρώτη χειροτονία Ρώσου επισκόπου στην Εκκλησία της Γεωργίας έγινε το 1956. Ορίσθηκε πρώτα στην επαρχία Στεπάνοβαν και έπειτα στο Τετρί-Τσκάρο (Λευκή Πηγή), πόλη που βρίσκεται δυο ώρες δρόμο νότια της Τιφλίδος. Το 1972 τον προήγαγαν σε μητροπολίτη.

Δείχνοντας μεγάλη αγάπη για την Γεωργία και τον λαό της, ο άγιος ιεράρχης συνέχιζε με ακρίβεια την ασκητική του ζωή, διατηρώντας σχέσεις με την Μονή Γκλινσκ και αναλαμβάνοντας μερικούς μοναχούς της όταν έκλεισαν εκ νέου την μονή το 1961. Κατά τα τριάντα πέντε χρόνια της διακονίας του στον ναό του Αλεξάνδρου Νέφσκι, ο άγιος Ζηνόβιος έμενε σε ένα μικρό δωμάτιο δίπλα στον ναό που ήταν συγχρόνως κελλί και γραφείο. Τήρησε απόλυτη ακτημοσύνη, μοιράζοντας αυθημερόν όλες τις ελεημοσύνες που του έδιναν. Σηκωνόταν στην μία τη νύχτα και έκανε τον κανόνα του πολλές ώρες, κυρίως με την μονολόγιστο ευχή. Στις διδαχές του τόνιζε την σημασία της υπομονής, της ταπεινώσεως κι της θερμής προσευχής σε όλες τις δοκιμασίες της ζωής.

Ο άγιος Ζηνόβιος ήταν πνευματικός πατέρας περισσότερων από πεντακοσίων μοναζουσών στη Γεωργία και στη Ρωσία, και εκτός του κοινοβίου της Αγίας Όλγας καθοδηγούσε τις μοναχές που μυστικά βρίσκονταν σε μονή του Μπέγοροντ, κοντά

στο Βορονέζ.

Ασθένησε σοβαρά το 1984 και την παραμονή της κοιμήσεώς του είπε σε αυτούς που του συμπαραστέκονταν: «Εγώ φεύγω, αλλά εκεί θα προσεύχομαι για σας!» Παρέδωσε την ψυχή του στον Κύριο, ενώ διάβαζαν την Ακολουθία σε ψυχορραγούντα, στις 8 Μαρτίου (23 Φεβρουαρίου) 1985. Κατά την επιθυμία του, τελέστηκε η νεκρώσιμος Ακολουθία σε μοναχό ενώ το σκήνωμά του ήταν περικυκλωμένο από μεγάλο πλήθος των πνευματικών του τέκνων. Η μνήμη του αναγνωρίσθηκε το 2004 από την Εκκλησία της Γεωργίας.